בס"ד

העלון טעון גניזה
עלון מס' 540
שבת פרשת "בראשית"
שנת תשפ"א

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יורם בן אסתר ז"ל
לאורינה בת סימה ז"ל

לרפואה שלמה
שלמה בן ויקטוריה
אולגה זימבול בת אמילי

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

מטעמים לשולחן

בראשית ברא (א,א)

בשביל התורה שנקראת (משלי ח, כב) 'ראשית דרכו' (רש"י) הבריאה כולה נבראה בשביל התורה שנקראת ראשית. זו המטרה שלשמה ברא הקב"ה את העולם. נציר לעצמנו: אברך בא לפני הברון רוטשילד לפני סוכות ומציע לו עסקה: אתה תשקיע כסף ברכישת מאה אלף לולבים, אני אמכור אותם, ובסוף יצא לנו רוח של אלפים דולר, אשר יתחלק ביננו שוה בשוה. הרי ברור שהברון רוטשילד ידחהו מלפניו, כי הוא לא מתעסק עם סכומים כאלה. הברון רוטשילד, למשל, ישקיע עשרה מיליארד דולר באיזה פרויקט בניה יוקרתי. תוך זמן מסוים ישיב לעצמו את ההשקעה, ולפי הצפי, הרוח הנקי שלו עתיד לעמוד על עשרה אחוז מסכום ההשקעה - מיליארד דולר! בהשקעות כאלו מתעסק איש עסקים עשיר בסדר גודל של הברון רוטשילד. הקב"ה 'השקיע' לא עשרה מיליארד ואף לא מאה מיליארד דולרים. הוא השקיע את כל העולם כולו, ברא עולם שלם, היבשות וכל אשר עליהן, הימים וכל אשר בהם, השמש, הירח וכל מערכת הכוכבים והמזלות. כל ה'השקעה' הזאת, לשם מה? אומר הקב"ה: הרוח שלי זו התורה, "בשביל התורה שנקראת ראשית"! ואם כך, שומה עלינו להבין ולהתבונן מה ערכה של אותה תורה, שלמענה השקיע הבורא את כל הבריאה כולה! משל נפלא בענין זה שמעתי מהרב ראובן קרלנשטיין זצ"ל. ברוסיה התגורר יהודי עשיר גדול, והוא היה בקשרי מסחר קבועים עם גוי אחד, גם הוא עשיר מופלג. יום אחד שואל הגוי את מזכירו: מתי חל אותו 'יום כיפור' של היהודים? שמעתי שזה דבר מענין מאד ואני חיב לבוא פעם לראות זאת בעיני. תברר לי מהו התאריך המדויק של יום כיפור וכמו כן היכן בית הכנסת בו מתפלל ידידי העשיר היהודי. המזכיר עשה כאשר נצטוה, ובהגיע יום הכפורים הגיע לבית הכנסת יחד עם המזכיר הנאמן. היה זה בדיוק בעת שמכרו את העליות לתורה. הוא רק מתישב על מקומו והנה הוא שומע את הגבאי מכריז: 'חמשת אלפים רובל !' היה זה הסכום ההתחלתי, שעלה ועלה, עד שידידו העשיר היהודי הכריז 'עשרים אלף רובל'. כששמע זאת הגוי, לחש למזכירו: "תאמר בשמי חמישים אלף רובל". 'האם ידוע לך על מה הנך מתחיב לתת חמישים אלף רובל?' תמה המזכיר, והעשיר ענה: 'שכך יהיה לי טוב, אין לי מושג!' - "אם כך, כיצד הנך מציע סכום כה גבוה עבור דבר שאינך יודע אפילו מהו?!" חיך העשיר ואמר:"אני עצמי אמנם אינני יודע על מה מדובר, אך את ידידי היהודי אני מכיר כאיש עסקים ממולח, ואם הוא הסכים להשקיע עשרים אלף רובל, הסחורה המוצעת שוה בודאי גם חמישים אלף רובל"...וכך אמר ר' ראובן זצ"ל, לי עצמי אמנם אין לי מושג מה ערכה של תורה ומה ערכן של המצוות, אך אני משער שהרמב"ם כן ידע, שרשב"י כן ידע, ואם הם השקיעו כל כך הרבה בלימוד התורה-סימן שההשקעה שוה! לפי יסוד זה באר דברי הנביא ישעיהו (נה, א):" הוי כל צמא לכו למים". ולכאורה, האם צריך את הנביא בכדי לדעת שכשצמאים יש לשתות מים?!...ודאי שלא. אלא, אומרים חז"ל, אין מים אלא תורה. כלומר, אדם צמא לרוחניות. יש באפשרותו להרוות את צמאונו באפנים שונים: לקיים מצוות, גמילות חסד, ושאר מצוות שערכן אכן רב ביותר. אולם לנביא ישנה הצעה אחרת עבורו. מכל המצוות, המצוה החשובה ביותר היא לימוד תורה! "הוי כל צמא לכו למים", לך והרוה את צמאונך מבארה של תורה.

נעשה אדם (א, כו)

הקב"ה אומר "נעשה אדם..." בלשון רבים, כאילו שותף האדם בבריאת עצמו. והרי לא יתכן הדבר? אמנם, ידועים דברי רש"י שכתב בטעם הדבר: "אף על פי שלא סיעוהו ביצירתו ויש מקום למינים לרדות לא נמנע הכתוב מללמד דרך ארץ ומידת ענוה שיהא הגדול נמלך ונוטל רשות מן הקטן". על דרך הדרוש הוסיף ובאר בעל ה'ישמח משה' (הובא בספר 'תורות ועובדות מבית רבותינו') שכל הנבראים-מיד כאשר הם נולדים, הנם כבר שלמים, כמו שאמרו חז"ל "שור בן יומו קרוי שור". אין לשור צורך ללמוד מוסר ולהשלים את מדותיו, אבל אדם, אם לא יעבוד על עצמו ויעסוק בתורה ובמצוות, אינו נקרא אדם. ודבר זה תלוי, כמובן, בבחירתו של האדם- אם יעבוד על עצמו אם לאו. זו, מבאר ה'ישמח משה', כונת הכתוב במילה "נעשה" -כביכול אומר הקב"ה לאדם, נעשה 'אדם' ביחד, אני ואתה. בשותפות נעשה את האדם, הראוי לשם אדם. אתה תעשה בבחירתך הטובה, ואני אסיע לך.

ומתוק האור

זמני החג
שבת פר' "בראשית"

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	5.00	5.30	6.41	7.22
תל אביב	5.01	5.47	6.42	7.19
חיפה	5.00	5.35	6.41	7.17
באר שבע	5.02	5.48	6.43	7.20

הפטרה: "ויאמר לו יהונתן"

ההלכה השבועית

הלכות שבת
דיני אמירה לגוי

א. מותר לומר לנכרי בשבת להוציא תינוק מביתו כדי למולו בבית הכנסת ברוב עם, שהוצאה מרשות היחיד לרשות היחיד דרך רשות הרבים אינה אלא מדרבנן, כל שאינו עוקר ומניח ברשות הרבים עצמה. והוי ליה שבות דשבות במקום מצוה, שמותר.

ב. שבות דשבות במקום מצוה אפילו ע"י ישראל, מותר.

ג. בערב שבת אחרי שקיעת החמה, במשך שיעור שלשת רבעי מיל (דהיינו שלש עשרה דקות וחצי), הוא ספק יום ספק לילה, ונקרא בשם "בין השמשות", ולא גזרו חכמים על "השבות" בבין השמשות, אם הוא נחפז וטרוד בדבר, כגון לעשר פירות שהם טבל, ואין לו פירות אחרים, ואם לא יפריש מעשר, יהיה אסור לאוכלם ותהיה לו עגמת נפש וצער בשבת. (בית יוסף סי' שמב, ואליה רבה סי' רסא סק"ה). וכן אם באו אליו אורחים סמוך לערב, רשאי לעשר פירותיו כדי לכבדם בהם, שהיא מצוה חשובה (שבת קכז, סי' שלז ס"א). ונחלקו הפוסקים בדין העושה מלאכה שאינה צריכה לגופה, דקי"ל כר' שמעון שפוטר עליה, ואין בה אלא איסור שבות, שיש אומרים שאף על פי כן אסור לישראל לעשותה בבין השמשות, מפני שחמור השבות הזה יותר משאר שבות, ויש אומרים שדין שבות זה ככל השבותים ולא גזרו עליו בבין השמשות. ובמקום צורך גדול או מצוה, יש לסמוך על הפוסקים המתירים.

(חזון עובדיה)

סיפור השבוע

המשך מלפני שבוע: פרק ד':"ילד קטן יתום בן 11, עלה עם אביו ועוד חמישה אחים גדולים ממנו ממרוקו. הוא עובר בישראל תהליך של הלם והסתגלות. לפני שנה נפטרה אמו, ברבאט-מרוקו אשה צעירה שחצתה כביש בחוסר זהירות, ונפגעה ע"י אוטובוס חולף. הוא הולך אחריה מיטתה בוכה בלי סוף. מסוחרר, חלוש, מנסה לעכל את גודל האובדן. בבוקר היא ליוותה אותו לתלמוד –תורה. אחרי הצהריים הוא מלווה אותה בדרכה האחרונה לבית העלמין. אבא צועד לידו מרוסק, שותק, לא מוריד דמעה. רב העיר מחבק את אביו ומנסה להוציא כמה מילים מן הפה אך לשווא. מי יכול לדבר בשעה כזו... אין מילים של נחמה. הישיש תולה בו שתי עיניים שותקות, עצובות וכואבות מבע, בעמוס, המנסה לתעד לו את תלאות ומהמורות חייו. זה הביקור השלישי שלו בשבועיים האחרונים בביתו של הישיש, שמשום מה גילה חביבות יתר כלפי המתנדב החדש. פגישות שנמשכו שעתיים ושלוש, במהלכן. הם למדו להכיר לחבב איש את רעהו למרות פער השנים הגדול, ובעיקר להיפתח להיסטוריה האישית. "וזה לא נגמר בכך", המשיך עמוס לעניין את הישיש. "עלינו לארץ, בחורף הכניסו אותה למעברה עלובה, תקרות דולפות, בלי חשמל, שרותים בחוץ. בית כנסת? חדרון קטן בקצה המחנה ששימש כמספרה, סנדלריה, וגם כבית כנסת. מעט מן המתפללים זכו להיכנס פנימה השאר נותרו בחוץ, נרטבים מן הגשם או נצרבים בלהט החמה. אבא נשלח לעבוד בבניין הארץ. גם במרוקו הוא עסק בבנייה. יומיים לפני האזכרה של אמא ז"ל, בצהרי היום אבא על פיגום בקומה רביעית בתל אביב. הוא עבד קשה, לפעמים 16 שעות ביום העיקר להביא פת-לחם ובקבוק חלב. היו אלה הימים הראשונים של לימודיי בבית הספר של המזרחי. אבא רצה חינוך דתי וזה מה שהיה. המחנך קרא לי ואמר לי "עמוס, קרה דבר נורא..." הוא נסע איתי באוטובוס לכיוון המעברה, שותק. מה קרה אני שואל אותו מה קרה. "תכף תדע" הוא מתעלם ממני... כשהגענו הבנתי הכל. מעכשיו אין לי אמא ואין לי אבא. אבא איבד שיווי משקל ונפל מקומה רביעית אל מותו הבלתי נמנע. כעסתי על כל העולם. הזעם הזה ביעבע בנפשי והפך אותי לחיה נרדפת. עברתי לגור אצל משפחת הדודה, אבל אלו היו מגורים בפוטנציאל. העדפתי את הרחובות. בבית הספר פרקתי את התיסכול שלי על חברים לכיתה, קטטות, ניבולי פה, חוצפות כלפי המורים...שובבויות וחבלות... אתה מבין מנדל, הייתי רסיס של בן אדם. כמעט לא אוכל, לא ישן, לא רגוע, חיה פצועה וחסרת שקט, שונא את כולם...יתום בן 11.5 בלי הורים, כמה אחים גדולים שמפוזרים בארץ, בקיבוצים ובמשפחות אומנה, ואני אצל הדודה שמנסה להיות טובה ומתחשבת, אבל אין עם מי לדבר. היום במבט לאחור, חיפשתי דמות של אבא, דמות של אב, מישהו שיחבק אותי ויאהב אותי, שיבין אותי. הדודה ניסתה מעט, גם הדוד, אבל הם היו עסוקים בהישרדות שלהם, להביא פת לחם, לנסות לחנך את ילדיהם, פתאום קפץ עליהם היתום התזזיתי לתוך החיים. לילה אחד שמעתי אותם מדברים "אין ברירה חייבים למצוא לו פנימייה, קשה להחזיק אותו..." הרגשתי עלבון נורא. איבדתי הורים ועוד מעט אאבד גם את הדודים... בבוקר קמתי כמו קפיץ דרוך, עם החלטה לנקום בכל מי שזז. וזה בדיוק מה שעשיתי, הפכתי את חיי חבריי התלמידים לגיהנום... המורה גרר אותי באוזן לחדר המנהל, הסגן צרח עלי "עברת כל גבול" הבנתי בשכלי הקט שזה הסוף שלי. באמת עברתי את כל הגבולות. עם כל הכבוד ליתמות יש גבול לכל תעלול. אבל תקווה קטנה פיעמה בלב שלי שהמנהל יסלח לי, שיתן לי סיכוי נוסף, שיבין אותי, שילטף אותי.. הייתי חייב חיבוק, חמימות... הוא אמנם דמות סמכותית, קפדנית, אבל תליתי בו תקווה שישמור עלי...". מנדל היה מרותק. "המנהל שמע על עלילותי שחלקו שהיו מוכרות לו מכבר. ניסיתי להשחיל מילה, לבקש רחמים... אבל הוא לא היה מוכן לשמוע. הוא שלף את חגורת מכנסיו, - כולו אש וגופרית - קיפלה לשניים והיכה בגבי שלוש פעמים, בכוח. נפלתי על הארץ מייבב. לא מן הכאבים של החגורה, מן הכאבים של החיים. שכבתי על הארץ כמו כלב ירוי, מיילל חסר ישע. ילד בן 11.5 יתום ואבוד. כעסתי על המנהל שהתעלל והשפיל אותי, ובשכל ילדותי תיכננתי לנקום בו. כשהגיעה העובדת הסוציאלית לבית הספר אמרתי לה "אילו הייתי מתייתם בגיל שמונה, היה לי עצוב, אך פחות קשה. למה? כי ילד בן שמונה לא מספיק מודע לאובדן הגדול. אילו הייתי מאבד את הורי בגיל 20 היה לי עצוב, אך גם פחות קשה, למה? כי לבחור בן 20 יש כוח וכלים להתמודד עם יתמות. אבל אני רק בגיל 11.5 אני מודע ב 100% לגודל האסון, אבל אין לי כלים וכח להתמודד... המנהל השפיל אותי ואני לא אשכח זאת לעולם... אבא מעולם לא היכה בי בחגורה. היא בכתה יחד איתי. היא נסעה עמי לבית הדודים לארוז את חפצי, ומשם נסענו לפנימייה בצפון. ושם מנדל, הסתיימו חיי... אתה איש מבוגר מאוד, ואני גם מזדהה עם הכאב שלך... אבל שתבין מנדל, עד גיל 30, חיי לא היו חיים. יוצא ונכנס לבתי הסוהר, מטופל על ידי מומחים ויועצים וקרימינולוגים, שמנסים לתהות על קנקני. ואני שותק, ונזוף, וכועס ומריר. מפעם לפעם עוטה בדמיוני את המחזה המשפיל במשרד המנהל, שעד היום אינני יודע את שמו. למדתי שם בקושי ארבעה חודשים ומעולם לא קראנו למורה או למנהל בשמם. רציתי להישאר בבית הספר, רציתי שיתנו לי עוד סיכוי שישאירו אותי בבית הדודה. אבל הם החליטו אחרת. לפעמים היו הגב והנשמה כואבים לי מן המכות של החגורה. "עד לאותו יום שהגיע רב יקר אחד לבית הסוהר, לחזק באמונה ויראת שמים את האסירים, ישבתי מולו ושתיתי בצמא את דבריו."יש בני אדם שלוקחים את היסורים שעברו בחיים, והופכים אותם לסירים רותחים של מרמור וכעס. כל הזמן הם כועסים, מרים, חולמים על נקמה, ולא נחלצים מן המיצר הזה.הם כמו כלב שרודף אחרי זנבו ולעולם לא יתפוש אותו, מסכנים האנשים האלה, הם לא מבינים את השפה של הקב"ה. הצרות שבאות מן שמיא נועדו להוציא אותם מן הקופסא. להגיד להם "די ילדים!!! מספיק עם הסיבובים שלא ניגמרים... עצור בן אדם, הבט למעלה ושאל את הקב"ה, מה אתה רוצה ממני? מה אני צריך לעשות? תעזור לי לזרוק את מטעני העבר ולשכוח, לסלוח, ולפתוח דף חדש. מי שלא מבין את השפה הזו, עד יום מותו ירדפו אותו יסורים שונים ומשונים, מבלי שיגיע אל התכלית. מה התכלית? לחיות עם אבא... עם אבינו מלכנו בוראנו. יש להגליד מעל גופני צלקות ועלבונות שספגנו... לא בני אדם הציקו לנו ורדפו אותנו. הם שליחים משמים שנתעורר!!!" כך אמר לנו הרב. באותן דקות חשתי סוג של רגיעה מתוקה של מנוחה קסומה. פתאום לא כעסתי על הדודים שנטשו אותי, לא על הורי שעזבו לבד אותי לעולם שכולו טוב בעולם, לא על המנהל שהיכה אותי בחגורה, ולא על השוטרים שאסרו אותי. כן, חזרתי בתשובה, לאחר השחרור הקמתי בית קדוש, הצלקות הוגלדו ובזמן האחרון חשתי צורך לשמח אנשים". מנדל מלמל משהו, ועמוס היטה אוזנו לשמוע. "אני נעבעך, לא יצאתי מן הקופסא, עדין רע ומר לי שילדי כבר עשרות שנים בחו"ל לא מגלים בי ענין, גם לא ילדיהם, נכדי.היתה זו גב' רוטשילד שגילתה אותי, כאן עזוב ועצוב ושלחה אלי מתנדבים. אני מודה לה מאד, וגם לך עמוס שבאת להנעים את זמני, בגילי ובמצב נפשי, אין לי כלים וכוח להתמודד ולצאת מן הקופסא". עמוס הגיש למנדל כוס תה וכמה עוגיות. מנדל תקע בו מבט ארוך ואמר "אני זוכר עמוס, אני זוכר"."כן, מה כבודו זוכר?"."אני זוכר את הבוקר המר והנמהר ההוא. הגעת אלי למשרד כמו העגל ההוא של רבי יהודה הנשיא שביקש שלא ישחטו אותו... הוא תלה עיניים ברבן של ישראל וביקש ישועה... לך כי לכך נוצרת אמר לו, ומאז הפכו חייו למסכת של סבל ויסורין, במשך 13 שנים. עד שריחם על אותה חולדה קטנה שהשפחה היכתה בה. ורחמיו על כל מעשיו... ריחמת, אמר הקב"ה, גם אני מרחם עליך...". דמעות זלגו מעיניו של מנדל "אתה סולח לי עמוס? אני משער שחלק גדול מן הצרות שנפלו עלי, מקורן באותו בוקר מר ונמהר שלא ניסיתי לאהוב אותך... התנהגתי איתך-כאילו-על פי הספר. דומני שהבדידות שנכפתה עלי, היא מידה כנגד מידה על המלקות, והבריחה שלך לרחובות בודד וחלש מחפש חיבוק, מחפש תחליף לאבא ואמא שאינם. צר לי, צר לי...". עמוס הביט בישיש חסר הישע וחיפש מילים להרגיעו. הוא מזמן לא שם, הוא נטש את אותו מקום מריר חשוך ונקמני. הוא בן תורה, שמחפש ללמוד ולהתחסד... כן, תאוות החסד, גילגלה אותו ברחמי שמים להיכנס במחיצתו של יהודי אומלל שעשה לא מעט טעויות בחייו, והנה עכשיו הוא מבקש עליהם מחילה. הוא סרק במוחו ובליבו מילים של נחמה, שיאירו ולו במעט, את ייאושו של הישיש... נקמה? עמוס חש שבוקעת מתוכו אהבה אל האיש הזה, ורצון להיות לו לבן, להשיב לו טובה תחת רעה... כי למחיה שלחני ה'. שלא יכה על חטא על החגורה המקופלת ובכי התמרורים של היתום. יש תשובה על הכל. "ר' מנדל, ר' מנדל אני מודה לך על המלקות, אשר ליוו אותי לאורך שנים רבות של חיים מוטעים, עד לרגע בו הוארו חיי כשהרב אמר: "צא מן הקופסא". הדבר הראשון שניבט בדמיוני וטילטל את זכרוני היו המלקות שלך... המלקות שהוציאו אותי מן הקופסא. תאר לעצמך שלא היית מלקה אותי... יתכן שהייתי נשאר שם, עמוק עמוק בתוך הקופסא השחורה והעקומה שאין ממנה מוצא, רח"ל. יש מלקות שצריך להעריך, והזמן ר' מנדל, רק הזמן חושף את תועלתן". הוא חיבק בחביבות את הישיש ונשק על מצחו. עיניו של מנדל אמרו תודה, וחייכו מעט. נדמה היה לאברך היקר עמוס חגיגת, שהרוח הסתווית שנכנסה לסלון הבית,זימזמה משהו כמו "עד שיפייס את חבירו". הוא הציץ בפלייר המקומט שנתנה לו אישתו לפני מספר שבועות, והתענג על נפלאותיו של המלך, שסוגר מעגלים ע"י חיוג למספר טלפון אחד.

באדיבות המחבר-הרב קובי לוי

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

במוצ"ש האחרון, היה לבתי כאבי בטן עזים, לקחתי אותה לבריאותא- מוקד לרפואה דחופה, בדקו אותה וחששו שיש לה אבנים בכיס מרה, שלחו אותנו למיון כבר. בדרך קבלתי על עצמי שאני עושה **"פדיון נפש" ב"חסדי ינון"** מה שלא יהיה, בכל מצב. ועם זה הגעתי למיון. עשו לה צילום, וכל הבדיקות ובסיעתא דשמיא הכל יצא תקין. הכל בזכות הקבלה שקבלתי על עצמי. אז עכשיו אני מתקשר להודות, לבורא עולם, ולהזמין "פדיון נפש" כפי שקבלתי על עצמי...מילה זה מילה...

בעילום שם

ביתי חלתה במהלך ההריון, כל הזמן השתעלה, שום תרופה לא עזרה לה, לא הרגישה טוב. איזשהו שלב בחודשים מתקדמים עלה לה הלחץ דם, הבדיקות לא היו תקינות. אז כבר התחלתי להלחץ. לא ידעתי מה לעשות. באיזה דרך אפשר לטפל בזה... ואז גילו לה רעלת הריון. זה כבר היה פקוח נפש. מיד התקשרתי ל"**חסדי ינון**" לעשות **"פדיון נפש"** דחוף... ואכן עשו לה מיד "פדיון נפש", ואחרי הפדיון והיא ילדה בסיעתא דשמייא תאומות מקסימות, ברוך השם, גם האמא וגם התאומות בריאות ושלמות.
תודה לבורא עולם.

בעילום שם

לנכד שלי היתה תאונה עם אופנוע, נהגת אחרת לא ראתה אותו ונכנסה בו. אנשים שראו את התאונה עזרו לו והזמינו אמבולנס שפינה אותו לבית חולים. ואני, איך שנודע לי, הזמנתי לו **"פדיון נפש" ב"חסדי ינון"**. אני מודה לה' שהוא ניצל, וזה היה יכול להגמר אחרת, ברוך השם יש לו רק גבס ברגל וההתאוששות שלו היתה ממש מהירה, הוא אפילו חזר לעבוד מהבית. הודו לה' כי טוב-כי לעולם חסדו"

א. מהמרכז

לפני כ3 שבועות קמתי בבקר וגיליתי שהפה עקום לצד שמאל והעין הימנית פתוחה ואי אפשר לסגור אותה. הלכתי למיון ולנאורולוג והוא אמר שזה וירוס וזה שיתוק חלקי. ואמור לעבור. נתנו לי כדורים אבל אני מאמינה ברופא כל בשר, בורא עולם, עשיתי **"פדיון נפש" ב"חסדי ינון"** וברוך השם, עבר מיד לאחר הפדיון. היום חזרתי לבקורת אצל רופאת עיניים והיא אמרה לי: "גברת, את יצאת בזול, המצב שהיה לך לפעמים לוקח גם חצי שנה...יצאת בזול!...

בעילום שם

לפני כחודש נולדה לבת של גיסתי תינוקת ראשונה במזל טוב, כשעתיים לאחר הלידה התינוקת התחילה לפרכס, מיד העבירו אותה לטיפול נמרץ. בטיפול נמרץ גילו קריש דם במח. הרופאים הודיעו להורים לצפות לגרוע מכל. אני צריכה להתוודות ולומר שהייתי מאוד סקפטית לגבי הפדיונות שקראתי בעלון "תפארת ינון" .אבל כשהגעתי ל"מצב כזה" אמרתי לעצמי מה יש לי להפסיד מקסימום תרמתי צדקה. התקשרתי ל**"חסדי ינון"** ובקשתי לעשות פדיון דחוף. והלא יאומן קרה מיד לאחר הפדיון חל שיפור מידי. והרופאים שלא האמינו קראו לילדה ילדת נס. ברוך השם לאחר שלושה שבועות הילדה שוחררה לביתה בריאה. הוכיחו לנו מהשמים שאין ייאוש בעולם כלל. תודה רבה לבורא עולם

ש.ח ג"ת

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי פרנסה בנחת

אברך אחד נכנס אל רבו בקול תאניה ואניה: "רבי קדוש, עד עכשיו הייתה לי עבודה קבועה אצל אחד מבעלי הבית המקומיים, משם הייתה פרנסתי ופרנסת אנשי ביתי בהרחבה, אך זה עתה קיבלתי מכתב פיטורין, ואני אנה אני בא... מניין יהיה לי להאכיל את ילדיי?" הקשיב הרב בקשב רב ולבסוף שאלו: "אמור נא, האם יש לך תיבת דואר התלויה בפתח ביתך?" אכן, יש ברשותי תיבת דואר" השיב האברך מבלי שהבין את הקשר בין תיבת הדואר לצרתו. המשיך הרבי ושאל: "האם מפעם לפעם הנך מקבל בה מכתבים?" נענה האברך שעדיין לא הבין שייכות הדואר לצרתו: "כן, אני מקבל מפעם לפעם מכתבים". המשיך הרב לשאול: "אולי כבודו יודע מיהו הדוור המביא לפתחך את המכתבים?" לא, איני יודע, וכי איכפת לי מיהו המביא את הדואר? העיקר שהמכתבים מגיעים אליי" השיב האברך. חייך הרב, הגביר קולו ואמר בתמיהה: "אם אתה לא מתעניין מי הדוור המביא לך את המכתבים, מדוע אתה כל-כך מתעניין ב'דוור' המביא לך את הפרנסה מהבורא – הרי הקב"ה בכבודו ובעצמו זן ומפרנס ברחמיו את כולם, מה איכפת לך מי יהיה השליח שלו מכאן ואילך)"'באר הפרשה") אחת הקללות שקולל האדם הראשון היא: "בְּזֵעַת אַפֶּיךָ תֹּאכַל לֶחֶם עַד שׁוּבְךָ אֶל הָאֲדָמָה כִּי מִמֶּנָּה לֻקָּחְתָּ כִּי עָפָר אַתָּה וְאֶל עָפָר תָּשׁוּב")בראשית ג', יט') אדם צריך לעמול בשביל פרנסתו. אך כמה הוא צריך לעמול? משיב על כך רבי חיים לוצטו בספרו "מסילת ישרים": "חייב כל אדם להשתדל איזו השתדלות לצורך פרנסתו וכבר פרע את חובו..." רובנו עובדים ימי עבודה ארוכים, מכלים את ימינו באיסוף הממון ובסופו של יום עוד באים בטענות כלפי בעל הבית, הממשלה, המדינה ומי לא...נזכור שמי שנותן לנו את הפרנסה זהו הבורא, לא בעל הבית שלנו! בעל הבית הוא ה'דוור' - השליח המביא לנו את הפרנסה מהבורא יתברך. כשנפנים שכל בעלי הבית, משרדי הממשלה הם סך הכל שליחים, לא נבוא אליהם בטענות על המשכורת הדלה שנותנים לנו. אם ברצונך לבוא חלילה בטענה, הרם ראשך מעלה, בעל הבית האמיתי שלך נמצא למעלה, אליו תפנה, אליו תשפוך את תחינתך, אצלו הכסף והזהב... אל לך להיות יותר מידי טרוד בעול הפרנסה, בורא עולם זן ומפרנס לכל, ושולחנו ערוך לכל, ומכין מזון לכל בריותיו אשר ברא. על הפסוק: "ה' יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן" (שמות יד', יד') אמר הרבי מאיר מפרמישלאן: "ה' ילחם - מלשון לחם - בורא עולם יביא לכם את הלחם, אבל בשביל זה אתם - 'תחרישון' - אתם צריכים לחרוש - לעשות השתדלות..."אתה תעשה השתדלות, את השאר תשאיר לבורא עולם, תבטח בו, תאמין בו, תבין שהכל ממנו, ותראה ברכה בעמלך. לפעמים לא המשכורת היא החשובה אלא הברכה שיש בה...

רונן קרתא

הפרשה המצוירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440